

En kommentar til beretning om dåbsoplæring og udvalgets indstilling til ny anordning:

Ny anordning om konfirmationsforberedelse

Lego, mobiltelefoner og rundbold bør indskrives i den nye vejledning for konfirmationsforberedelse, hvis konfirmationsforberedelsen skal udvikle sig.

Men først tak til udvalget, der har arbejdet med udspillet omkring ny anordning til konfirmationsforberedelsen. Det er spændende og vigtig læsning, det er refleksioner og overvejelser over en vigtig periode i de unges liv, som kirken bør tage alvorligt og det er sket med denne rapport.

Det sidste halve år har jeg som leder af Folkekirkens Konfirmandcenter været rundt i mange sogne og set, hørt og oplevet konfirmationsforberedelse på nærmeste hold. Der sker utroligt mange gode ting, der tænkes og reflekteres og konfirmanderne møder autentiske præster, der med hjertet på rette sted forsøger at nå de unge. Når det er sagt er arbejdsvilkårene ind imellem helt urimelige. Konfirmandstuer der hverken lever op til begrebet stue eller til et lokale for læring. Tvivlsom belysning eller en rungende lyd, så samtale i mindre grupper er en umulighed. Bord- og stoleopsætning, der giver indtryk enten af pænhed eller forfald og i hvert fald ikke ungdomsliv. Tekniske og andre læringsmæssige hjælpemidler, der slet ikke kan stå mål med det omgivende samfund. Og her står præsten, uden den store pædagogiske baggrund, uden et "lærerværelse" hvor muligheden for sparring og viden kunne hentes, med sammenbragte klasser, hvor eleverne ikke kender hinanden eller kender hinanden alt for godt. Interne stridigheder, jalousi og klassekonkurrence mødes en gang om ugen i konfirmand-lokalet med præsten som "domptør".

Opgaven løses forbavsende godt på baggrund af svære vilkår, men bør udvikles og nytænkes.

Ud af et skoleforløbs ca. 10.000 lektioner møder kirken de unge med 56 lektioner. 10.000 undervisningslektioner i et målbart sprog hvor eleverne med jævne mellemrum testes i paratviden på alle niveauer, overfor 56 lektioner i kirkens sprog, som ikke er målbart eller skal vurderes men opleves.

Det er en tilsnigelse at kalde konfirmationsforberedelse for undervisning. Undervisning kan betegnes som handlinger, der har til formål at fremme tilegnelse af viden, kunnen, indsigt og forståelse – i gængs pædagogisk forståelse, af målbare kognitive processer.

Men kirken vil meget mere, den vil netop nå de unge med størrelser der ikke er målbare, med liv, spiritualitet, fællesskab og frem for alt mødet med ordet der tog bolig. Det er ikke målbart, det kan ikke evalueres – det er nemlig henvendt til hele mennesket, til tro.

Derfor en opfordring til endnu engang at se på §1 stk. 2 hvor der står:

Stk. 2. Formålet er at medvirke til at gøre børnene og de unge fortrolige med den kristne tros elementære indhold og folkekirkens gudstjeneste, samt lære dem, hvad det vil sige at leve i en kristen tro og som en del af det kristne fællesskab.

Og overveje følgende formulering i stedet.

Stk. 2. Formålet er at medvirke til at gøre børnene og de unge fortrolige med den kristne tros elementære indhold og folkekirkens gudstjeneste, samt lade dem opleve, hvad det vil sige at leve i en kristen tro og som en del af det kristne fællesskab.

Det beskriver den virkelighed der allerede foregår og det skifte som beretningen lægger op til. Oplevelser i kirken og konfirmandstuen der skaber læring, men med udgangspunkt i oplevelsen og ikke i en undervisningstænkning der kun bygger på en kognitiv tilgang.

Til gengæld er jeg meget enig i formuleringen § 10 hvor der står:

§ 10. Konfirmationsforberedelsens mål skal nås ved at bygge bro mellem konfirmandernes livsverden og evangeliet og at indøve dem i gudstjenestelig praksis.

Skal konfirmationsforberedelsen lykkes, skal vi turde mødes med de unge, dér hvor de er, men et andet sted end der hvor skolen er.

Vi skal opleve, lege, udfordre, forstyrre, tænke store tanker sammen, anspore, drille, udvikle og samtale. Der skal være plads til barnets verden der er på vej og den unge der slås med store eksistentielle spørgsmål.

Derfor kunne vejledningen godt opfordre præsterne til at bruge mobiltelefoner og Facebook, for det er vitale sociale medier for de unge. Det er her de knytter venskaber og skaber fjendskaber. Det er her de jubler og græder, det er her følelser og vrede får frit løb, og netop derfor skal kirken turde deltage, være en samtalepartner.

Brug af Lego for at skabe kobling mellem barn og voksenlivet. Lad konfirmanderne bygge og lege lignelser ind – lad deres ungdomsliv komme til udtryk i små tableauer, som de kan fotografere og tale om og spille rundbold fordi det er en kendt leg – hvor man kan dø, blive sat uden for legen/livet og kaldt tilbage til legen, hvis en anden løber en fri'er.

Vi skal turde tage udgangspunkt i de unges liv og opleve og leve evangeliet ind i deres liv, netop i den periode hvor de slås mest med deres egen eksistens og livsforståelse, og det har den nye anordning taget højde for.

Tak for det!

Finn Andsbjerg Larsen
Leder af Folkekirkens Konfirmandcenter